“És el club i l’entorn ideal per invertir”

“El Girona necessitava tranquil·litat i seriositat institucional. Històricament sempre n’hi ha faltat”

“Aquell grup, sense cobrar, acabava d’entrenar-se i hi volia tornar, i això que jo era molt ‘heavy’ i en Masferrer, encara més”

Ra l Agn va ser l ntrenador de l scens a segona A Foto: QUIM PUIG.

Gusó és el millor president que he tingut. Va fer una partida de pòquer i li va sortir bé

La segona A és un circ per als entrenadors, que no estem regulats ni emparats per res

L’any de l’ascens, vam posar el futbolí perquè no es parlés de calés. Per cobrar havíem de pujar

Machín és patrimoni del club. Espero que pugui treballar amb la mateixa tranquil·litat

Delgado no va jugar mai net. Va ser una etapa de molts maldecaps i moltes mentides

Raül Agné va dur el Girona a segona A després de mig segle i, tot i que el van cessar en la primera temporada –amb la salvació molt ben encarrilada–, va acumular 99 partits a la banqueta del Girona en la divisió de plata, xifra que només Pablo Machín ha superat.

Vostè va dir: no em moriré sense veure el Girona a primera. I així serà...

Sempre havia pensat que si totes les demarcacions catalanes havien tingut representació a primera, per què no Girona? Ha arribat el moment que tocava i que mereixia, tant el club com la ciutat i tot el futbol català.

També és cert que ho va dir la setmana abans del partit del Lugo...

Després de la meva etapa allà, amb Rubi ja van fer una temporada brillant, de les més bones, quant a joc i quant a tot. I amb Pablo Machín, després de tres anys intentant-ho fins al final, ja tocava. El mèrit és que, en els últims cinc anys, el Girona ha fet tres promocions i un ascens directe. Això és el més important.

I s’ha aixecat de cops duríssims.

Sí. Però quan es fa la feina ben feta, amb una bona organització al darrere que manté el grup i que en moments crítics està tranquil, és molt més fàcil. En qualsevol altre club, amb un altre entorn, no hauria pogut aconseguir aquest objectiu tan maco. Per sort, encara hi ha clubs que tenen tranquil·litat i en què manen els de dins i no els de fora.

Costaria trobar un equip que estigués tres anys seguits lluitant fins al final per pujar a primera...

És la suma de moltes coses. Podem parlar de l'Eibar, del Leganés, i ara del Girona. Tenen un perfil similar. Clubs molt estables, que deixen treballar els professionals i que si cauen es tornen a aixecar. Al final, la feina ben feta té el seu premi, i la majoria d'equips l'han trobat.

Va tenir Gusó de president. I en la segona etapa, Delgado de propietari. Una primera etapa marcada per les dificultats sobretot econòmiques i la segona per les extravagàncies del propietari...

He estat en clubs en moments molt crítics i difícils de gestionar. Pot semblar una barbaritat, però el millor president que he tingut és Josep Gusó, juntament amb Miguel Concepción al Tenerife. En Josep va fer una partida de pòquer i li va sortir bé. I sempre em va deixar treballar. Crec que va ser molt pitjor l'etapa de Delgado, amb molts maldecaps i moltes mentides. Era molt més difícil treballar.

Per tant, era més difícil tractar amb Delgado que amb Gusó?

Gusó, en la distància curta, és un paio ben normal. M'ha fet passar estones dolentes, és veritat, però li he d'estar agraït. Va ser el president que va apostar per mi i va ser el president de l'ascens. Delgado no va jugar mai net. No me n'amago. És cert que hi va haver un primer Delgado i, arran dels problemes que va tenir, un altre, molt difícil de tractar. Era un desgovern total.

Ho volia controlar tot des de fora?

Sí, i va prometre coses que no va fer mai. Jo hauria pogut marxar, però em va prometre fer una plantilla molt maca, i a l'hora de la veritat, teníem la meitat del que havia promès. I des de la distància voler-ho controlar tot és impossible.

Nota que el Girona ara està en millors mans?

El Girona necessitava històricament tranquil·litat i seriositat institucional. Històricament, sempre n'hi ha faltat. Quan no eren problemes econòmics, eren altres problemes, com les categories. Ara s'han trobat en una categoria professional, amb gent al darrere que sap més o menys cap on vol anar. A més, és el club, la ciutat i l'entorn ideal per invertir-hi. Espero que es mantingui anys a primera.

Veu el Girona amb dificultats per estabilitzar-s'hi o creu que el futur a primera pot ser relativament llarg?

El primer i segon any seran complicats. Hi ha la inèrcia de l'ascens, però la primera és la primera. Són prou professionals per saber en quin mon estan. Quan passi aquest primer i segon any, no tinc cap dubte que és un club amb molta projecció.

Quan el Girona va pujar a segona A, es deia que duraria quatre dies...

Consolidar-se a segona s'aconsegueix patint molt, amb anys d'èxit, tornant a patir i trobant l'estabilitat dels últims anys. El més important és consolidar-te. I a primera hi haurà moments de patiment. El que no s'ha de fer és caure malalt d'èxit.

Té encara l'espina clavada que el fessin fora quan la permanència estava gairebé a la butxaca (cinc punts cinc jornades abans del final)?

No, perquè va ser una rabieta d'en Josep [Gusó]. Aquella mateixa setmana em volia renovar. Vaig dir que no, i ell

va respondre que em faria fora si no renovava. Va complir la paraula. Crec que no tocava, però va decidir fer-ho així.

Una mica surrealista...

Ja sap ell que no em va semblar bé, que no tocava, però què hi farem.

Va pujar l'equip després de fer-lo campió de segona B. La temporada al camp va ser boníssima.

Per pujar de categoria només pots fer-ho de dues maneres. Fent les coses ben fetes i amb tranquil·litat com a club, com ha fet ara el Girona, o tirant una moneda a l'aire i que tots els que fitxes et donin un rendiment altíssim. Ens vam posar primers aviat i vam manar durant tota la lliga. Un cop a la promoció, tots els que hi érem sabíem que pujaríem. Aquell grup tenia uns collons com un toro, i amb unes dosis de qualitat en llocs concrets. A Barakaldo vam patir molt, però en general vam ser superiors.

De problemes extraesportius, n'hi va haver molts. Com ho gestionaven?

Aquell grup acabava l'entrenament i es volia entrenar més. I això que jo era molt heavy i en Toni Masferrer, encara més. L'equip no cobrava, i vam fer tot el possible perquè no es parlés de diners. El famós futbolí, del qual tant es parla, el vam posar l'Arnau i jo perquè els jugadors es distraguessin i no parlessin de calés. I tots sabíem que per cobrar havíem de pujar.

Anant a Ceuta encara negociaven la prima d'ascens?

Hi havia moments molt crítics, amb jugadors deixant-se diners. L'Arnau i jo vam comprar pilotes per als entrenaments. Els viatges eren un drama. I en l'anada a Ceuta, hi va haver un reunió que em va emprenyar molt, perquè no era moment, però també entenia els jugadors. Va ser un any de moltes promeses incomplertes.

Van mantenir força el bloc de l'equip.

Era un grup molt unit i que havia fet molt per la història d'aquest club. Arribàvem a una segona molt potent, amb jugadors de moltíssim nivell, i la majoria dels nostres venien de segona B i tercera. Però vam entendre que amb pit i collons, i amb l'empenta de l'ascens, podríem fer feina. En vam fer molta durant la primera volta. Se'ns va fer llarg, però va ser una temporada brillant.

El graó de segona A a primera és molt alt? N'hi ha prou amb la inèrcia o són paraules majors?

En l'aspecte professional, el salt de segona B a segona A és més alt. Entres a la LFP. El problema és que et creguis un jugador de segona. Ara és el mateix, pujar és complicat, i el pitjor és morir malalt d'èxit. El salt personal és més important a segona, però el salt qualitatiu ho és molt més a primera.

Particularment, l'etapa al Girona (ascens i primer any) li va servir per entrar en la roda de segona A (Recreativo, Cadis, Tenerife, Saragossa)?

Crec que vam picar pedra, vam començar a fer un camí. Del que estic més content és que, quan vaig tornar després del pas per Huelva, no volia un Girona petit. El volia valent i capaç d'anar a guanyar a qualsevol lloc, i ho vam fer. He estat un entrenador de moda, un entrenador oblidat, m'han dit valent i m'han dit covard. Tot plegat una farsa dins d'aquest circ.

Cada cop són mes entrenadors per a 42 equips. Això fa que la professió es devaluï perquè hi ha companys que accepten ofertes molt petites?

És que això s'ha convertit en un circ. La segona es un autèntic circ per als entrenadors. N'hi ha que es prostitueixen, i jo no ho faré mai. Sempre que firmo un contracte dic que estic firmant la carta d'acomiadament. Si hi ha vint-i-dos clubs a segona, dubto que més de quatre o cinc treballin amb criteri i rigor i com ha de ser. I a la pretemporada, catorze o quinze clubs volen pujar a primera.

Machín va dir que havia devaluat la professió quan va venir a Girona de mileurista, però que si no ho hagués agafat ell ho hauria fet un altre.

Amb la vida i les necessitats de cadascú, no m'hi posaré mai. El problema és que no estem regulats. Si els jugadors tenen mínims salarials, els entrenadors també n'hauríem de tenir. No estem emparats ni regulats per res. Sí que tinc clar que, com més barat vas a un lloc, més ràpid et fan fora.

Per cert. Tres anys i mig de Machín: una permanència al límit, dos 'play-off', un ascens. Si els entrenadors es mesuren per resultats, és un entrenador 'top'.

Machín és patrimoni del club. Se li hauria de fer una estàtua a l'entrada de Montilivi. Ningú ha superat el seu rendiment. Espero que el deixin treballar tranquil també a primera, com han fet a segona.

Ha mantingut sempre el 3-5-2. És un senyal d'identitat, o no hi creu?

No hi crec, en els sistemes. Sí que crec en les obligacions, en els perfils de jugadors que vols i en el desenvolupament del joc. El Girona ha sabut buscar perfils per jugador d'una manera determinada, i crec més en això, en la manera de jugar, que no en el sistema. El Girona ha estat un equip amb múscul, molt fort, potent, ràpid, vertical, físic. Jugar contra ells era jugar contra una roca.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 26-06-2017 Pàgina 4

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1177016-es-el-club-i-l-entorn-ideal-per-invertir.html